

hvemsomhelst — altsaa ogsaa fra de fjernere Slægtninge — at gøre Skridt dertil, og man foreslaar derfor Begrænsningen under Nr. 262. — En Overlæge paa en Sindssygeanstalt, selv om denne ikke er Statens, vil sikkert i alle Tilfælde være lige saa sagkyndig og paalidelig som en „Embedslæge“, og man foreslaar derfor under Nr. 264 at sætte hans „Anbefaling“ ved Siden af dennes.

Reglerne for, hvorledes der i private Sager skal gaas frem i Rettergang for *Kommunedommeren*, ere foreslaaede under Nr. 266. Disse Regler maa efter Forholdets Natur være saa lidet besværende som muligt. Da ingen Sag kan bringes for Kommunedommeren, uden at begge Parter bo i Kommunen, og da Sagerne ere ganske smaa (ikke over 40 Kr.), forudsættes det, at Parterne som Regel møde personlig. Dog er der intet Forbud mod at møde ved en anden; kun er det ikke anset for hensigtsmæssigt at tilstede Møde ved Sagfører. For den, der vil møde for en Part, vil altsaa gælde den i Lovens første Bog § 47 indeholdte Regel, at han skal være personlig myndig og uberygtet. Forhandlingen foregaar naturligvis mundtlig. Hele det store Apparat af Rettergangsregler, som er nødvendigt ved almindelig Ret, og som kan forlanges kendt og anvendt der, vilde ikke høre hjemme i Behandlingen for en Lægmandsdommer, og det er derfor kun foreskrevet, at Forhandlingen sker i de Former, som Kommunedommeren finder tjenlige. En saadan Sæmpelhed i Former er ogsaa saa meget lettere tilstedelig her, som Ed ikke skal kunne aflægges, Vidner ikke føres og Syn eller Skøn ikke optages for Kommunedommeren. Denne er tillige Forligsmægler i Sagen; Forligsprøven kan han anstille straks eller efter at have hørt Parterne, ligesom han selv vil. Sagens Behandling tilendbringes som Regel i eet Møde. Førlig og Domme, til hvis Affattelse der ikke stilles

anden Fordring, end at de skulle indeholde et tydeligt Resultat, tilføres Kommunedommerens Bog. Da de Sager, som komme til Forhandling for Kommunedommeren, frembyde i alt Fald den Ensartethed, at de alle gaa ud paa Betaling af et Pengebeløb, vil det være muligt at gøre Kommunedommerens Skriftarbejde ganske let ved Anvendelse af Blanketter, hvormed han paa Statens Bekostning og ved Justitsministerens Forsorg skal forsynes. En Dom, der er afsagt af Kommunedommeren, skal, indtil den almindelige Fuldbyrdelsesfrist af 4 Uger er udløben, kunne indbringes for Herredstinget. Denne Indbringelse er dog ikke nogen Appel: det er ikke den afsagte Dom, der gøres til Genstand for Prøvelse; det er det af Kommunedommeren paakendte Tilfælde, der nu af den almindelige Ret paakendes, ganske efter Lovens almindelige Regler om Rettergang i første Instans.

Efter de til Lovens første Bog navnlig under Nr. 19 stillede Ændringsforslag gaa jo *Foged- og Skifteforretninger* over til at være Øvrighedsgerning. Til Gennemførelse heraf er der til nærværende Lovforslag stillet en Række af Ændringsforslag. Fordi disse Forretninger, der hidtil have haft en vis Karakter af Retsforretninger, ophøre at have denne, miste de ikke Berettigelsen til at have Plads i disse Love. Det vedbliver at gælde for dem, som det gælder for Sagførervæsenet og Politivæsenet, at de stærke Berøringer med Rettens Pleje gør det naturligt, at de omhandles her. Lovgivningen kan vel endog i det Øjeblik, da den lader dem udgaa af Retsforretningernes Kreds, siges at have en Forpligtelse til i de samme Love, hvori den udfører denne Forandring, at give Reglerne for, hvorledes de fremtidig skulle udføres.

Reglerne for Forretningernes *Udførelse* kunne nu gennemgaaende være de samme, som de vare foreslaaede at være. Midlerne